

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 210/2541

คำสั่งศาลฎีกาที่ 210/2541 พนักงานอัยการจังหวัดเลย โจทก์ นายสมเอน สุริ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 218, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 6, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 14, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 31, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 35, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2522 มาตรา 3, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 7, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 11, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 48, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 73, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 74, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 74 จัตวา, พ.ร.บ.ป่าไม้ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2494 มาตรา 6, พ.ร.บ.ป่าไม้ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2518 มาตรา 19, พ.ร.บ.ป่าไม้ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2518 มาตรา 28, พ.ร.บ.ป่าไม้ (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2525 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป่าไม้ (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2522 มาตรา 9, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 91, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2526 มาตรา 4, ป.วิ.อ. มาตรา 158

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้ศาลล่างซึ่งเป็นการแก้ไขเล็กน้อยและให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ไว้ 2 ปี กับลงโทษจำคุกจำเลยที่ 2 ไว้ 3 ปี ซึ่งไม่เกิน 5 ปี ต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง การที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่าศาลล่างวินิจฉัยผิดในข้อเท็จจริงในเขตป่าสงวนแห่งชาติและโจทก์ไม่ได้บรรยายรายละเอียดแห่งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับท้องที่เกิดเหตุว่าเป็นเขตควบคุมการแปรรูปไม้ มีการประกาศถูกต้องตามกฎหมายและจำเลยทั้งสองได้ทราบประกาศดังกล่าวแล้วนั้น เป็นฎีกาในข้อเท็จจริงและเป็นข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น จึงเป็นฎีกาที่ต้องห้ามตามบทกฎหมายดังกล่าว

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 4, 6, 9, 14, 31, 35 พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2522 มาตรา 3 พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 7, 11, 48, 73, 74, 74 จัตวา พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2494 มาตรา 6 พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2518 มาตรา 19, 28 พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2525 มาตรา 4 พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2522 มาตรา 9 พระราชกฤษฎีกากำหนดไม้หวงห้าม พ.ศ. 2530 กฎกระทรวงฉบับที่ 750 (พ.ศ. 2518) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 91 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2526 มาตรา 4 เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ที่แก้ไขแล้วฐานทำไม้และมีไม้แปรรูปไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ลงโทษจำเลยที่ 1 ตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ ซึ่งเป็นบทหนักที่สุดจำคุกกระทงละ 2 ปี ลงโทษจำเลยที่ 2 ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ ซึ่งเป็นบทหนักที่สุดจำคุกกระทงละ 3 ปี รวมโทษจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 4 ปี จำเลยที่ 2 มีกำหนด 6 ปี จำเลยให้การรับสารภาพ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 2 ปี จำเลยที่ 2 มีกำหนด 3 ปี รับของกลางจ่ายสินบนนำจับตามพระราชบัญญัติป่าไม้ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกคำขอที่ให้อภัยสินบนนำจับแก่ผู้นำจับ นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นจำเลยทั้งสองฎีกา ศาลชั้นต้นมี

คำสั่งว่า จำเลยให้การรับสารภาพและคดีไม่ต้องสืบพยานโจทก์ จึงไม่มีข้อเท็จจริงที่โจทก์จะต้องนำสืบว่าที่เกิดเหตุอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติหรือไม่ และอยู่ในเขตควบคุมการแปรรูปไม้หรือไม่ การที่จำเลยอุทธรณ์ฎีกาในปัญหาดังกล่าว จึงเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ทั้งไม่เป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัย และไม่ใช่ว่าปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยที่คู่ความมีสิทธิยกขึ้นกล่าวอ้างเพื่ออุทธรณ์ฎีกา ไม่รับฎีกาจำเลยจำเลยทั้งสอง จึงยื่นคำร้องต่อศาลฎีกาว่า ฎีกาที่ว่า ฟ้องโจทก์ไม่สมบูรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158(5) เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จะไม่ได้ยกขึ้นอ้างในศาลชั้นต้น จำเลยก็สามารถยกขึ้นอ้างในชั้นอุทธรณ์และชั้นฎีกาได้ ขอให้คำสั่งรับฎีกาของจำเลยทั้งสองไว้พิจารณาศาลฎีกามีคำสั่งว่า "พิเคราะห์แล้ว คดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิจารณาแก้ศาลล่างซึ่งเป็นการแก้ไขเล็กน้อยและให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ไร่ 2 ปีกับลงโทษจำคุกจำเลยที่ 2 ไร่ 3 ปี ซึ่งไม่เกิน 5 ปี ต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ข้อที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่า ตำบลห้วยบ่อซืนไม่ได้อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาตินั้น เป็นฎีกาในข้อเท็จจริงและเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น และข้อที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่า โจทก์ไม่ได้บรรยายรายละเอียดแห่งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับท้องที่เกิดเหตุเป็นเขตควบคุมการแปรรูปไม้ มีการประกาศถูกต้องตามกฎหมายและจำเลยทั้งสองได้ทราบประกาศดังกล่าวแล้ว เห็นว่า การโต้เถียงว่ามีการบรรยายข้อเท็จจริงดังกล่าวหรือไม่ ซึ่งความจริงโจทก์ได้บรรยายข้อเท็จจริงดังกล่าวแล้ว เป็นฎีกาในข้อเท็จจริงที่จะนำไปสู่ข้อกฎหมายที่จำเลยทั้งสองว่าเป็นคำฟ้องที่ไม่สมบูรณ์และเป็นข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นเช่นเดียวกันจึงเป็นฎีกาที่ต้องห้ามตามบทกฎหมายดังกล่าวข้างต้นที่ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับฎีกาของจำเลยทั้งสองชอบแล้ว ยกคำร้อง"

องค์คณะ

สมบัติ เดียววิศเรศ · ไสว จันทะศรี · เสรี ชุณหถนอม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/210/2541>